

pegede Regel for den aarlige Indkaldelse aaben til fremtidig Afgjorelse.

Justitsministeren: Inden den aerede Ordfører gik over til at omtale de enkelte Paragrapher i det nye Udkast, som Udvalget har foreslaaet, fremsatte han tvende Classer af Bemærkninger. Den første af disse gik ud paa at undersøge det Spørgsmaal, hvorvidt der havde været Føje for Regjeringen til at give en foreløbig Lov i denne Sag eller ikke, hvorimod den anden Klasse af Bemærkningerne deels havde Hensyn til visse Regler for Sessjonernes Afholdelse, navnlig Stedet og Tiden, og en Tilladelse for Mandskabet til at møde, Nogle om Formiddagen, Andre om Eftermiddagen, deels angik visse Uregelmæssigheder, som skulde have fundet Sted o. s. v. Disse sidste Bemærkninger kan jeg for Dels blikket ikke svare paa, da alle de derunder berørte Forhold tildeels ere mig aldeles ubekjendte; de Bemærkninger, som ere gjorte angaaende disse Punkter, skulde derimod, saavidt det er muligt, af mig nærmere blive undersøgte. Jeg vender mig saaledes til den første Klasse Bemærkninger, som angaaer det Spørgsmaal, om Regjeringen har været beføjet til i denne Sag at udstede en foreløbig Lov eller ikke. Udvalget har besvaret dette Spørgsmaal benægtende, og, under Forudsætning af denne Besvarelses Rigtighed, er det klart, at Rigsdagen er berettiget til at paatale, hvad der i saa Fald maatte betragtes som en Overtrædelse af Grundloven. Jeg maa imidlertid formene, at Udvalget har taget feil i sin Anskuelse angaaende dette Punkt; det skjelner imellem Sessjonernes Afholdelse, hvilken det formener aldeles at henhøre under Regjeringens Raadighed, og Indkaldelsen af Mandskabet, hvilket sidste Punkt Udvalget mener maa reguleres ved Lov. Denne Udvalgets Anskuelse strider imidlertid efter min Mening saavel mod Grundloven, som vi naturligtviis skulde holde, som imod Udf. Lovens § 51 siger: „Ingen Skat kan paalægges, forandres eller ophæves uden ved Lov, ei heller noget Mandskab udf. etc. — uden ifølge Lov.“ Altsaa intet Mandskab kan udf. uden ifølge Lov; den samme Regel er gjentagen i Udf. Lovens § 12te Februar 1849, hvor der i

§ 21 siges: „der udf. aarlig saa meget Mandskab, som Loven fastsætter“; men der er tillige i denne Udf. Lov ligesom i de ældre Udf. Loves fastsat, at Udf. Lovens § 13 fastsattes, at Udf. Loven til Hæren skal stee paa de anordnede „Sessjoner“. (Tscherning: Turde jeg bede om Ordet). Dette har ogsaa Udvalget maattet erkjende i sit eget Udkast, idet det nemlig i sammes § 1 hedder: „alt det tjenstbygtige Mandskab, som ifølge Barnepligtsloven af 12te Febr. 1849 staaer for Udf. paa Landssessjonerne etc., ligesom der fremdeles i Udvalgets Udkasts § 5 forekommer det Udtryk: „som staaer for Udf. paa Landssessjonerne“ Det forholder sig nu vistnok saa, at efter den Fremgangsmaade, som nu bruges ved Sessjonerne, stee ikke al Udf. Lov endelig ved hvad der foresalder paa Sessjonerne, idet det nemlig i den nye Barnepligtslov er fastsat, at Mandskabet trækker Nr., og at de laveste Nr. udf. hvorom man først faaer tilstrækkelig Kundskab, efterat Listen er indgiben, hvoraf altsaa følger, at Repartitionen først kan finde Sted bagefter, medens ifølge den tidligere Lovgivning Repartitionen fandt Sted før Sessjonens Afholdelse, men selv om man af den Årsag vilde skjelne imellem hvad der foregaaer paa Sessjonerne, og ikke kalde det „Udf.“, og den egentlige Udf., som finder Sted efter Repartitionen, saa vil dette dog ikke kunne være afgjørende og fjerne mine Betænkkeligheder mod Udvalgets Bemærkninger. — Der udf. nemlig først en Forandring i den nu bestaaende Lov og en nærmere Betegnelse af hvad da skal betragtes som den egentlige Udf., og hvad ikke, thi det er vist, at efter den nu bestaaende Lov stee Udf. paa Sessjonerne, og ligesaavidt er det, at Udf. Loven ikke maa stee uden ifølge Lov. Desuden foregaaer der ogsaa paa Sessjonerne en heel Deel virkelige og endelige Udf. De Personer, som for Exempel begjere sig for Lods udf., blive udf. paa Sessjonerne, og de Personer, som ere udeblevne og derfor efter Lovens Bydende skulde for Lods udf., blive ogsaa endelig udf. paa